

LBRIS

We know
books

Laura Pănzăzan

Un dulău
și un arici la
psihoterapie
de cuplu

Volumul 1

Așteptări nerealiste

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2023

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE – <i>psih. dr. Ileana Rogobete</i>	9
AVERTISMENT.....	11
PRETEXT.....	16
CAPITOLUL 1 – PRIMA AȘTEPTARE	
DACĂ EȘTI AȘA DE BUNĂ, REZOLVĂ-NE TU!	37
CAPITOLUL 2 – A DOUA AȘTEPTARE	
PRESCRIE-NE O REȚETĂ, AZI!.....	48
CAPITOLUL 3 – A TREIA AȘTEPTARE	
AJUTĂ-MĂ SĂ-L REPAR!	56
CAPITOLUL 4 – A PATRA AȘTEPTARE	
AI GRIJĂ SĂ NE FIE BINE!	63
CAPITOLUL 5 – A CINCEA AȘTEPTARE	
TU EȘTI VINOVAȚ!	81

CAPITOLUL 6 – **A ȘASEA AȘTEPTARE**

ÎN IUBIRE NU E NEVOIE DE EFORT! 94

CAPITOLUL 7 – **A ȘAPTEA AȘTEPTARE**

EMOȚIILE FAC RĂU..... 139

CAPITOLUL 8 – **A OPTA AȘTEPTARE**

NU VREAU SĂ ȘTIU! 148

CAPITOLUL 9 – **A NOUA AȘTEPTARE**

DĂ-MI VOIE SĂ FIU LIBER ȘI NU SUFERI! 164

CAPITOLUL 10 – **A ZECEA AȘTEPTARE**

E PEA TÂRZIU! 175

CAPITOLUL 11 – **A UNSPREZECEA AȘTEPTARE**

PERFEȚIUNEA..... 191

ÎNAINTE DE FINAL 225

ÎN CONCLUZIE 228

MULȚUMIRI..... 233

CUVÂNT ÎNAINTE

Cartea Laurei Pănăzan vorbește despre nevoia universală de iubire și de conectare umană. Cu măiestrie profesională, sensibilitate și empatie, autoarea ne invită într-o călătorie fascinantă de explorare a celor mai des întâlnite blocaje și mituri care pot să apară în relația de cuplu. Incursiunea este vibrantă, intensă și profundă.

Prin metaforele normalizatoare, cu multă creativitate și umor, autoarea aduce speranță cuplurilor, acea gură de oxigen de care au nevoie atunci când parcă totul se năruie în relație. În acest mod, ea ne deschide larg nu numai ușa propriului cabinet, dar și cea a propriului sine, vulnerabilizându-se cu mult curaj și lăsându-ne să-i vedem propriile zbateri, lupte cu frici profunde, îndoieli de sine și de celălalt.

Pe tot parcursul cărții, Laura Pănăzan este mereu în conversație cu cititorul și cu un sine prezent emoțional: invită la explorare, pune întrebări, încurajează și validează experiențele afective pe care le-ai putea trăi citind acele rânduri. Astfel, când citești parcă simți autoarea lângă tine, privindu-te blând, zâmbind sau dând din cap atunci când vrei să eviți să dai față cu temeri și cu comportamente rigide prin care ai făcut față durerii până acum. Scrisul ei atinge părți profunde din cititor și din propriul sine care dor, dar pe care autoarea decide să le împărtășească cu autenticitate și curaj.

Cartea ne învață că emoțiile sunt bune, că pentru a repara și a vindeca ceva este necesar să simțim, să conștientizăm și să ne asumăm partea cu care contribuim în relație fiecare. Luăm cu noi încurajarea autoarei de a alege de fiecare dată iubirea cu așteptări realiste, de a ne spune povestea cu vulnerabilitate și deschidere, pentru a ne împrieteni cu noi înșine, cu acel sine rănit, sperând astfel să fim mai blânzi și mai buni în propriile noastre relații.

psih. dr. Ileana Rogobete

*fondator și director al ITFA, psihoterapeut formator
supervizor în psihoterapie familială sistemică, terapeut de
cuplu/supervizor certificat în EFT, autoare a volumului
„Reconstructing Trauma and Meaning“ (2015)*

AVERTISMENT

Dragă cititorule, trebuie să-ți spun ceva din capul locului. Eu, ție.

Tu ești cel care ar putea avea *așteptări nerealiste* de la terapia de cuplu sau de la această carte. Sunt sinceră cu tine de la început și în nota aceasta directă voi scrie fiecare rând.

Ai putea să te simți arătat cu degetul de mine chiar din primul paragraf. Prins de guler. Pus în postura de client. Revoltat, poate.

Vreau doar să te aduc mai aproape. Să mă arăt cu degetul pe mine, de fapt. Să îți spun cine sunt eu. Dar mai întâi o să îți povestesc ceva.

La prima întâlnire cu Ștefan, iubitul meu de o viață, cu aproape 30 de ani în urmă, eu, Laura, i-am enumerat defectele mele: „Asta sunt eu. Asta nu sunt, deși s-ar putea ca tu să îți dorești să fiu.“

Deschiderea mea l-a făcut să îmi prezinte și el defectele lui. De obicei îndrăgostiții își văd reciproc și își arată unul altuia doar sclipiciul. Noi am preferat să ne confruntăm cu temerile noastre cele mai mari:

„Dacă într-o zi ai să descoperi ceva ce eu știu deja despre mine, nu ar fi ca și cum azi te-am mințit, ascunzându-mă, și am să te pierd?“

Aici, la prima ta întâlnire cu mine, vreau să îți spun ce eu știu deja despre cartea aceasta.

Cartea aceasta nu te va relaxa ca o lectură ușoară de weekend.

Cartea aceasta te va provoca. Te va enerva. Te va face să simți în nebanuite moduri. Nu ai cum să nu te identifiți cu câte un client din povestirile mele, pentru că relația de cuplu are o miză fantastică pentru fiecare dintre noi. Chiar și atunci când alegem să trăim singuri.

Cartea aceasta nu este literatură, deși te poartă prin cartierul meu, pe malul unei mări, prin cabinetul de psihologie, prin niște suflete.

Cartea aceasta nu este transcrierea unui blog, deși are un iz de jurnal în „Pretext“ și pe alocuri. Enervant pentru cineva care este în căutare de informații și găsește altceva. Probabil că e ca și cum îl tot duc cu vorba înainte să îi spun marile secrete.

Este modul meu de a-ți prezenta în paralel, în ordine cronologică, povestea din spatele scrierii. De la nivelul de idee aburindă și tic-tac al inimii care deja mirosea cu sete cartea, prin suișuri și coborâșuri, când în galop, când opintit, uneori cu pletele în vânt, alteori cu calul în cârcă, până la momentul în care am avut curajul să te las să mă citești.

În călătoria aceasta în care te iau părtaș, m-am simțit și mare impostor, și mare scriitor. O fi aiurea să îți spun asta de la început?

Cartea aceasta croșetează în mai multe direcții. Prin viața mea, prin terapiile de cuplu pe care le susțin, prin relația dintre noi doi pe care, iată, tocmai o pornim. Prin sufletul tău, dacă te lași, dacă mă primești.

Va fi derutant și obositor uneori să te tot mut dintr-un plan în altul. O să îți par, desigur, haotică. Dar îți

garantez că toate firele țin structură, că toate cercurile se închid, că puzzle-ul va fi întreg la final. Că toate detaliile și variațiunile au un sens. O intenție bine definită. Tu.

Ai putea crede că am ambiția să te cresc, aroganța să îți dau lecții. Că te împing uneori spre introspecție fără ca tu să-mi fi cerut să-ți fiu terapeut.

Vreau doar să îți arăt că noi doi suntem egali. Și pentru asta va trebui să vii la întâlnirea cu mine nu doar cu mintea deschisă și curioasă, ci să îți pui la bătaie și inima. Altfel, ai să uiți în două zile ce-ai citit, oricât de interesant ți-ar fi părut.

Cartea aceasta nu este un manual, dar poți învăța multe experimentând-o. Nu vei întâlni aici profesionalismul detașat, obiectiv, pur științific și impersonal dintr-o lucrare de doctorat. Nu prezintă studii de caz, ci frânturi de suflet. Nu are pretenția că aduce inovație în domeniu. Că atinge vreun vârf.

Își propune să ajungă foarte aproape de tine. Într-o văgăună.

Cartea aceasta nu te va lăsa să faci din mine un idol. Chiar dacă ai nevoie de o autoritate perfectă la care să te raportezi și ai venit să o găsești aici. Chiar dacă, admirându-mă, m-ai citi mai ușor, mai nerăbdător și mai încrezător.

Vreau să știi din prima că sunt un om din carne și oase. Că am uneori conflicte cu soțul sau cu copiii mei. Așa cum am și momente de incredibilă conectare cu fiecare. Mereu am să îți arăt omul din spatele expertului. Cu mască, fără mască. Îți voi dezvălui emoția mea. Adevărul. Și uneori o să ți se pară cam mult. Pentru ce

atâta dezvăluire? Parcă terapeuții trebuiau să fie impersonali, nu? Tu ce zici?

Dacă ai reflexul de a împărți lumea în Superiori și Inferiori, Buni și Răi, Atotștiutori și Ignoranți, Zei și Muritori de rând, Credincioși și Păgâni, Campioni și Terminați, e mai mult ca sigur că eu te voi dezamăgi. Pentru că îți voi arăta nu doar puterea, la care te aștepți, ci și vulnerabilitatea mea.

Și asta te va face să te întâlnești cu propria vulnerabilitate... care doare. De aceea o să te superi rău pe mine și vei da cu cartea de pereți.

Ar fi bine dacă, înainte s-o faci, ai mai citi o dată acest avertisment. Nu pentru că... „ți-am spus eu!“, ci ca să-ți amintești că toate dezvăluirile mele au un rost, că emoția ta negativă este prețul întâlnirii cu adevărul tău. Este prețul conștientizării, primul pas spre schimbare și creștere. Abia atunci ne vom întâlni pe deplin noi doi. Acolo unde doare.

Și n-aș vrea să îți scape faptul că, dincolo de conflictele mele, există mereu reconectare. Mă tem că ai putea fi atât de dezamăgit că există conflictul, încât să nu reușești să fii atent la cum îl folosesc.

Mai mult ca sigur că relația mea, pe care o expun în această carte, nu va atinge standardul relației de cuplu ideale din imaginarul tău.

Înțeleg că ai avea nevoie să poată face asta ca să contrabalanseze relațiile blocate pe care le prezint. Sau propria ta relație de iubire pentru care cauți aici o gură de fericire. Există filme cu happy-end și basme cu „au trăit fericiți până la adânci bătrâneți“.

Eu cred în „s-au ascultat, s-au sprijinit, s-au alinat reciproc și au făcut față vieții mai bine împreună“.

Cartea aceasta este despre realitate. Despre cuvinte șocante uneori, alese cu grijă alteori, cu un scop anume mereu. Despre complexitatea unui om întreg, cu un spectru larg de culori emoționale, în care coexistă binele și răul. Ca și în mine. Ca și în tine.

Cartea aceasta este despre cunoaștere de sine, acceptare a tot și autoasumare, pentru ca motivația și speranța ta să vină din interior, nu din exterior.

De la tine, nu de la mine. De la Sine, sâmburele tău de divin, nu de la un „moș cu barbă“ din ceruri.

Sper că o vei primi în cele din urmă ca pe un dar, ca pe o înțelegere mai cuprinzătoare și mai aproape de adevăr a naturii umane. A propriei tale ființe.

Eu nu mă „machiez“. Tu?

PRETEXT

A doua jumătate a lui septembrie 2019. Ziua 20, prima cu miros de toamnă, după-amiază de vineri.

Nu-i destul de frig cât să spui că-i frig. Nu-i destul de cald cât să-ți fie cald. E o senzație de aer proaspăt, de neratat. Ștefan lucrează de acasă azi, iar eu nu merg la niciun cabinet. Așa că ieșim un pic.

Ne plimbăm prin cartier ca doi prieteni vechi, într-un ritual doar al nostru. El pledează pentru anotimpul lui preferat, acesta, în timp ce eu am nostalgia verii trecute.

„Hai, recunoaște că a început să îți placă toamna și ție“, îmi spune.

Știu că e încercarea lui de a mă liniști. Un fel de a zice „suntem bine, draga mea“.

„Mie toamna îmi amintește că suntem trecători. Și de pierderi... Cât ne-am mai rătăcit unul de altul! Cât ne-am mai căutat prin cartierul ăsta!“, răspund.

El știe că vorbesc de-o toamnă a căsniciei noastre, cu lacrimi-ploaie, furtuni în suflet și mult noroi. Simte că pentru o clipă sunt în emoția veche. Eu știu că ne-am regăsit primenindu-ne în altă primăvară a relației. Simt mâna lui îmbrățișând mâna mea chiar acum.

Mă opresc din mers și îl privesc adânc.

„N-aș fi ajuns cine sunt fără tine și fără conflictele noastre!“, îi spun, din tot sufletul.

Sunt împăcată cu toate și îl las să vadă asta în zâmbetul meu.

În plimbarea noastră, ne minunăm de apariția și mai multor nuanțe stridente și artificiale cu care Primăria insistă să ne coloreze viața: ghene albastre, bănci galbene și umbrare violet, împânzind verdele natural al cartierului nostru.

„I-aș da în judecată p-ăștia pentru delictе estetice!“, spune Ștefan, trăgându-mi mâna să traversăm, de parcă m-ar feri de rele.

Admirăm apoi peste drum, în tăcere, artiști stradali care pictează pe garduri mori de vânt și păsări, cu aceleași culori (re)comandate, dar cu efect diametral opus. Dacă primele resping și irită, ultimele atrag și liniștesc. Primele sunt împotriva firii. Ultimele îți amintesc de-o esență uitată în iureșul cotidian și te invită prin detalii la o clipă de răgaz. Ne îndepărtăm ușor, să nu deranjăm procesul. Vom rămâne observatori ai acestor creații ani buni.

„Ăsta-i titlu de ziar, iubitul... *Kitsch-ul și arta zgâindu-se unul la altul pe strada mea*“.

Și-mi sună telefonul. E Aurora, o colegă și prietenă mult mai tânără.

„Mai știi, Laura? Acum doi ani, pe vremea asta, la o ciocolată neagră caldă de la Zvon Cafe savurată cu lingurițe minuscule, mă fascinau cu pasiunea ta pentru EFT¹. Stăteam să nasc, dar mai voiam o gură de știință înainte să intru în rolul de mamă în trei schimburi pe zi. Azi... Tu îți dai seama că au trecut doi ani?! Că puiul meu e așa mare și eu sunt altcineva?!... Hei, peste un sfert de oră

1 EFT = *Emotionally Focused Therapy*, terapia de cuplu focusată emoțional structurată în anii '80 de dr. Sue Johnson

am primul meu cuplu în terapie. Nu-i minunat? Evident că am recapitulat toată teoria, dar tot cred că ai tu să îmi spui ceva important să fac în ședința asta!“, turuie ea la foc automat.

„Drăguța mea, știi tot ce o să-ți spun“, zic.

Și încep să îi enumăr treburi clasice despre relația terapeutică și setarea cadrului, doar pentru ca vocea mea să îi liniștească un pic mintea cu motoarele trepidând deja la intensitate maximă pentru noua ei provocare.

„De exemplu, vei avea grijă la spațiul egal. Poate că unul are o groază de lucruri de spus, e ineputabil în a-ți expune nenumăratele probleme ale lor. Și ale celuilalt. Și poate că acesta din urmă nu crede că mai are rost să adauge și el ceva, versiunea primului a influențat deja percepția ta. I-ai putea spune: *Înțeleg că așa e pentru tine de obicei, dar eu acum te invit să faci altfel, să vorbești despre tine. Te ascult cu atenție și curiozitate. Aici ai loc.*“

„Doamne, Laura, ce efect au cuvintele tale asupra mea!...“

Zâmbesc scurt, în barbă, și continui.

„Îl asiguri că tu poți să lași deoparte ce a spus primul ca să îl primești pe el. Că la final vei pune împreună cele două perspective și vei avea una mai mare, mai completă. Că în timp și ei vor reuși să treacă de la *ori, ori* la *și, și*. *Ba mai mult*, le vei spune, *împreună veți începe să țineți cont și de al treilea personaj: relația voastră. Fiind doi, sunteți de fapt trei: eu, tu și noi. Veți învăța să fiți mereu atenți la conexiunea dintre voi.*“

„Ce bine că te-am sunat și că te am!“

„Sunt sigură că îți amintești de la ultima noastră intervizare că în prima ședință aflăm ce obiectiv are fiecare dintre ei în terapie, dacă ele se completează sau se exclud reciproc. Nu uiți să pui lentila atașamentului și le arăți și lor ce nevoi de iubire vezi tu.“

„Hai că le știu. Așa fac!“

„Mai mult decât ce faci, contează să fii. Cu ei acolo. Atentă și prezentă. Și tu ești foarte bună la asta. Se vor simți auziți în sfârșit de cineva.“

„Dacă există îngeri ai terapiei, tu cu siguranță ești unul dintre ei. Îngerul meu.“

„Vai, cum sună asta! Te îmbrățișez, Aurora. Baftă!

Te descurci bine, știi deja asta.“

Mai mult decât imaginea mea cu aripi întinse, mă mișcă sentimentul de recunoștință din vocea ei. A primit. Irvin Yalom, psihiatrul american de la care am învățat generozitatea în branșă, îi spune *reverberație*. Eu împlinesc jumătate de secol și îmi place să dau mai departe ce știi și ce sunt, uneori și către oameni pe care nu îi întâlnesc direct, precum clienții prietenei mele.

Starea Aurorei este acum una înaltă. Ca și a mea. Mă simt împlinită că am putut să o ajut. Zâmbesc larg, jucăușă, cu lumini în ochi, către Ștefan.

„Mi-a zis că sunt îngerul ei!“

„Bravo, iubito!“, răspunde amuzat în timp ce ne apropiem de casă.

„Acum mi s-a făcut dor să scriu.“

„E clar!“, zice.

Adică seara lui de vineri va fi fără mine, dacă eu mă apuc de un articol.

„M-a provocat fata asta, îi explic. Mai aveam atâtea să-i spun. Și nu doar ei. S-ar bucura și alți terapeuți tineri care îmi pun întrebări și pentru care cuplul e o zonă complicată încă. Și mi-ar ajuta și cuplurile aflate la început de drum, care vin la terapie cu așteptări suprarealiste. Oamenii nu prea știu ce se întâmplă într-un proces terapeutic: vin după sfaturi și soluții. Se așteaptă să preiei tu,

terapeutul, frăiele vieții lor. Exact despre asta o să scriu, despre așteptări...”

„*Zece așteptări stupide de la terapia de cuplu* e un titlu care ar vinde bine”, zice el.

„Nu-mi plac nici cifrele, nici chestiile care vând. Și cine crezi că ar vrea să citească o carte care îi spune că-i un prost, pe copertă?”

„Cum naiba mi-am imaginat c-o să apreciezi ideile mele?”, mă întrebă, tot zâmbind.

„Hai, nu fi rău!, răspund în glumă și eu. Ideile tale contează mereu, chiar și atunci când se bat cu ale mele. Explicându-mă ție, mă clarific eu. Desigur că n-am să scriu cum ai scrie tu, iubire. Am altceva de transmis, sunt altcineva și am să o fac în stilul meu, continui serioasă.

Dar faptul că vorbesc cu tine mă ajută mult: îmi dau seama ce nu vreau să fie scrierea aceasta și mi se relevă ce îmi doresc să fie...

Aș vrea să fie ca și cum invit cititorul în cabinetul de psihologie să guste din spaimete, furia, durerea, dar și din speranța, conexiunea, bucuria micilor reușite trăite de clienții mei în terapia de cuplu. Aș vrea ca la final acest cititor să aibă o imagine mult mai clară despre ajutorul real pe care l-ar putea primi (el ca individ și el ca parte a cuplului). O imagine care să dărâme miturile și care ar putea construi realitate.”

„Lungă pledoaria pentru proiectul acesta, observă Ștefan, ca pentru un copil care s-ar putea naște...”

Eu chicotesc și îi aprob din bărbie comparația atât de potrivită cu ceea ce simt acum. Îmi deschide ușa de la intrarea în scara blocului. Urc în ritm grăbit cele trei etaje spre apartamentul nostru.

„O să mă felicite telefonul pentru mișcarea de tip cardio azi!“

„E prea puțină“, încearcă el să-mi ia din elan.

„E foarte drăguț cu mine, mă apreciază pentru puțin“, insist ușor tendențios.

Intrăm, mă schimb rapid în ceva lejer și îmi deschid laptopul aproape salivând.

„Știi, îi mai spun rugător, ultima dată când am avut poftă de scris mă trezisem dimineața cu trei subiecte de articol în minte. Am reușit să umplu o foaie cu creionul pe-un caiet, înainte să plec la cabinet. Niște substantive înșirate, esențe tari. Și seara, la întoarcere, niciun cuvânt din foaia aia nu mai avea energie.“

E atât de multă acceptare pe chipul lui. Și ce noroc am că sunt copiii plecați de acasă în seara asta! Se îndreaptă spre ușă, să mă lase să scriu. Eu sunt deja în lumea mea.

Se oprește. Mă mai privește o dată lung, cu drag. Fără să ridice privirea, știu ce vede. Îi place starea mea de transă creativă, cu pleoapele ușor plecate și zâmbetul blând, cu gura întredeschisă, într-o nemișcare care așază, limpezește, clarifică. Mă văd cu ochii minții prin ochii lui care parcă trimit raze pe chipul meu. Doar eu văd însă în interior.

„Te iubesc. Care este cel mai important lucru din viața ta, Laura?“ mă mai strigă parcă o dată.

„Conectarea cu oamenii, iubitele, de departe. De la tine până la clienții noi ai Aurorei.“

Și acum scriu. În starea asta, pentru mine timpul nu există, e suspendat. Dacă fac un efort, pot aproxima că a trecut vreo oră. Și Ștefan intră peste mine brusc. Senti-

mentul este că sunt scoasă din priză. Îl văd. La bustul gol, rotunjor, cu sclipiri în ochi de băiețel.

„Mă arde și pe mine un proiect personal! Vreau să iau știrile de la posturile noastre TV, să extrag din ele cuvinte și să le analizez cu instrumente de *data science*. Vreau să văd cum evoluează, cum se dezvoltă și cum se corelează, să detectez manipularea din ele, să evaluez mai ales emoția negativă...”

S-a așezat și-mi spune în continuare detalii tehnice pe care nu le înțeleg și pe care nici nu știu dacă vreau să le înțeleg. Mi-a întrerupt fluxul meu și poate că, dacă tac, termină mai iute. Trec cinci minute. E inepuizabil. Nu am putere nici să mimez interes, dar el nu observă. E-n transa lui și m-a scos dintr-a mea.

„Se putea să nu clocești tu o idee genială tocmai acum? Să ratezi tu startul întrecerii cu mine? Să o lași tu pe Laura să ți-o ia cu ceva înainte?”

Mă aud, desigur, așa cum le cer să facă și cuplerilor mele. Știu că pentru el pare că un potop s-a pogorât din senin. Dar în clipa asta trebuie să mă întorc urgent la mine și el mă smulge spre câmpiile lui.

Am identificat vreo cincisprezece așteptări iluzorii ale clienților veniți la terapie de cuplu. Nu mi-a reușit mirificul *zece*. Și în timp ce dezvolt una, îmi vin idei pentru alte trei pe care mă tem că nu apuc să le notez și că le pierd.

„Coțofană ce ești!, îmi spune ridicându-se. Numai eu te susțin pe tine, tu scapă-mă pe jos!”

Și pleacă necăjit spre dormitor.

„Mă bucură entuziasmul tău!“, strig după el. Știu că nu mă mai crede nimeni. Dar am rămas eu cu mine. E tot ce am nevoie acum, când ard.

Mesaj Facebook, către Elena:

În seara asta, așa brusc, m-am apucat să scriu o carte. Despre cupluri. Întâi am vrut să scriu un articol. Apoi mi-am dat seama că va fi o serie de articole.

Și pe final a devenit clar că structurez capitolele unei cărți, despre așteptări iluzorii în terapia de cuplu.

I-am spus întâi lui Ștefan ca să aud și eu cum sună emoția asta exprimată. Ca să fiu sigură că nu-i un gând trecător, ci o declarație. Și acum te-am ales pe tine să fi a doua persoană care află în ce nebunie mă bag.

Poate pentru că tu ai scris o carte cât un ceaslov, academică, și ai toată admirația mea pentru asta.

Poate pentru că e două noaptea, mă ustură ochii și vreau să mă opresc cumva din scris, deși mă tem că mâine aș putea să mă trezesc dintr-un vis pierdut.

Sau poate pentru că am citit cartea lui Michelle Obama dăruită de tine și vreau să îți mulțumesc pentru ea. Cel mai mare merit al lui Michelle e că te face să te simți cât ea, vulnerabil și capabil în același timp.

Cât să scrii o carte.

„Mă mai primești înapoi?, întreb intrând în dormitor. Iartă-mă, chiar am fost urâcioasă. Aveam mare nevoie să scriu. Și am reușit. Mă simt atât de bine! Dar m-am purtat ca și cum ce faci tu e mai puțin important decât ce fac eu. Și asta nu e ok. Te-am rănit. Îmi pare tare rău... Povestește-mi ce-ai făcut.“

„Am fost foarte productiv, dacă m-ai lăsat în pace.“

„Haide, măăăă... Acum vreau să știu.“

„Glumeam. Te cred. Chiar se bucură mințile noastre când găsim timp pentru creație. Hai, stinge lumina, e târziu. Îți povestesc mâine, cu siguranță“, continuă el, închizând laptopul.

„Mă iei și pe mine-n brațe s-adorm repede?“

„Hotărăște-te! Ori scriitoare, ori prințesă!“

Nu mai răspund. Doar simt corpul lui cald și sunt cea mai răsfățată femeie din univers. În timp ce el este bărbatul care are această putere asupra mea. Simte asta chiar acum.